

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE nr. 636

din 10 iulie 2012

Prin raportul nr. 2559/IJ/1974/DIJ/799/DIP/20106/ST/2012, Inspecția judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii verificările efectuate referitor la sesizarea din oficiu a Consiliului Superior al Magistraturii privind apărarea independenței sistemului judiciar, ca urmare a dezbatelor din cadrul emisiunilor difuzate de posturile Realitatea TV și România TV din data de 20.06.2012.

În motivarea solicitării, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a arătat că, în cadrul emisiunilor televizate ale postului Realitatea TV din data de 20.06.2012, domnul Dan Șova a făcut afirmații publice cu privire la activitatea parchetelor, procurorilor, precum și aprecieri personale față de hotărârea de condamnare pronunțată, în recurs, de Înalta Curte de Casație și Justiție.

De asemenea, în cadrul emisiunilor au fost expuse puncte de vedere cu privire la temeinicia respectivei hotărâri judecătorești și de către domnul avocat Gheorghiță Mateuț.

În aceeași ordine de idei, s-a mai precizat că domnul Corneliu Vadim Tudor a participat la o emisiune difuzată de postul de televiziune România TV din data de 20.06.2012, în care s-au dezbătut aspecte generale legate de condamnarea definitivă la pedeapsa închisorii a fostului prim-ministru Adrian Năstase și în care au fost făcute

repetate afirmații prin care s-a pus în discuție existența unei implicări a politicianului în justiție.

Analizând raportul Inspecției judiciare și văzând înscrisurile atașate, Plenul reține următoarele:

Cu ocazia verificărilor efectuate, Inspecția a analizat materialele care au provenit din emisiunile televizate ale posturilor Realitatea TV și România TV din data de 20.06.2012, în care s-au dezbătut aspecte legate de hotărârea definitivă de condamnare la pedeapsa închisorii a fostului prim-ministru Adrian Năstase.

În ce privește emisiunea de la postul de televiziune Realitatea TV, între orele 21,00-22,15, au exprimat diferite puncte de vedere domnul Dan Șova – avocat și senator PSD și domnul Gheorghiță Mateuț – avocat, cu privire la hotărârea de condamnare a lui Năstase Adrian pronunțată, în recurs, de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Afirmațiile reținute de către Inspecția Judiciară, ca urmare a sesizării Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu, au fost următoarele:

Dan Șova, Realitatea TV, 20.06.2012:

- „Există suspiciuni justificate la adresa activității Parchetului General, DNA și parchetelor în general, determinate de modalitatea contradictorie în care s-a acționat în cazul Ridzi, respectiv Năstase”;
- „Parchetul a făcut arestări în cazul vameșilor la câteva ore după ce președintele țării anunțase deja respectivele arestări în cadrul unui discurs ținut în fața (...)”;
- „Cum se poate argumenta pe 30 de pagini că faptele nu există în cazul Robertei Anastase?”
- „Hotărârea definitivă de condamnare este o decizie nedreaptă, dar care trebuie și va fi respectată”;
- „Statul român va pierde la CEDO cu repercusiuni nefavorabile asupra imaginii justiției române”;
- „CSM-ului i se refuză practic orice implicare în activitatea procuraturii; suntem singura țară din Uniunea Europeană în care procurorul nu este independent, ci este subordonat ierarhic”;
- „Justiția română ... ne lasă, pe noi românii, cu o justiție jalnică, ar trebui ca MCV-ul să nu fie ridicat niciodată”;

La întrebarea moderatorului: „Cum ați primit decizia de astăzi?”, domnul Dan Șova a răspuns:

- „Decizia de condamnare este o decizie care mă surprinde din punct de vedere juridic, (...) dosarul nu are probe, este nesusținut, îmi este foarte greu să înțeleg cum un complet de 3 judecători a încadrat faptele la un articol, iar un complet de 5 judecători a încadrat faptele la alt articol, însă aplică exact aceeași pedeapsă”;

- „Acest dosar nu are probe, însă bâlbele instanței supreme, și mă refer la bâlbele juridice, motivația de la fond în care s-a spus că trebuie dat un exemplu, ca și cum am fi la armata țaristă în care bați pe unul nevinovat ca să înțeleagă trupa, adică un sacrificiu din asta, ritualic aproape, al unei persoane în numele unei idei. Nu așa se administrează justiția într-o țară europeană; eu sper ca decizia completului de 5 să nu conțină aprecieri de natură filosofică”.

În intervenția sa, domnul Gheorghiță Mateuț, s-a referit la exercitarea unei căi de atac extraordinare împotriva hotărârii de condamnare, în legătură cu care a făcut următoarele precizări:

- „(...) cum este și cazul în speță în care s-a dat o hotărâre definitivă de condamnare fără să existe cel puțin o singură probă la dosarul în cauză”;

La întrebarea domnului Gușă Cosmin: „Vi se pare o decizie politică?”, domnul Gheorghiță Mateuț a răspuns:

- „Ceea ce pot să vă spun este că în acest caz hotărârea judecătorească, din păcate, nu are nicio legătură cu dreptul”.

În ceea ce privește afirmațiile domnului Vadim Tudor, politician, președinte al formațiunii politice PRM și euro-parlamentar, la postul de televiziune Romania TV, în prezența reporterului Marius Nițu, reținute de către Inspekția Judiciară, față de aceeași sesizare din oficiu a Consiliului Superior al Magistraturii, acestea au fost următoarele:

Corneliu Vadim Tudor:

- „Există malpraxis și în justiție să spună care e dovada, să spună care e prejudiciul de i-au făcut să-i dea doi ani și nu 222 sau două zile”.

- “Îl ai pe conștiință dragă Traian Băsescu și să-ți mai spun câțiva oameni politici. Pe Dinu Patriciu l-ai băgat la pușcărie și nu știm de ce. Pe Cătălin Voicu, și aicea e o altă

minciună a justiției, atențiune că veți plăti dacă nu pe lumea asta, pe lumea cealaltă. Există o justiție a lui Dumnezeu care vă bate.”

- “Deci Băsescu are boală pe Gigi Becali și l-a băgat la pușcărie. Pentru ce, că a fost victima unui furt.”

- “Dar instanța aia nu poate fi arestată, dacă depășește măsura și încalcă legea?”

- “Instanța numită de Băsescu e o instanță politică.”

Marius Nițu:

- “Vroiam să vă întreb foarte clar. Tot ce ați spus dumneavoastră pleacă de la premisa că Traian Băsescu controlează justiția.”

Vadim Tudor:

- “O terorizează.”

Vadim Tudor:

- „Dar să spun un lucru, nu putea să îi dea condamnarea cu suspendare ? Sunt și condamnări mai mari cu suspendare. De ce a avut Băsescu ambiția să îl vadă neapărat arestat.”

În ceea ce privește situația de fapt în cauzele penale la care se face referire în articolele de presă, Plenul reține următoarele:

Prin hotărârea nr. 176/30.01.2012, Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție a dispus, în majoritate, printre altele: condamnarea inculpatului Năstase Adrian la 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b, c C.pen. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. Face aplic. art. 71, 64 lit. a, b și c C.pen. Totodată, instanța a soluționat și latura civilă a cauzei, dispunând obligarea inculpaților din cauză, la plata mai multor sume, reprezentând despăgubiri civile.

Împotriva hotărârii instanței de fond s-a declarat calea de atac a recursului, dosarul fiind înregistrat sub nr. 2470/1/2012 la completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care prin decizia penală nr. 160/20.06.2012, a hotărât următoarele: „Admite recursurile declarate de inculpații Năstase Adrian, Jianu Irina Paula, Gasparovici Diana, Popovici Bogdan, Popovici Marina Ioana și Vasile Mihail Cristian împotriva sentinței nr. 176 din 30 ianuarie 2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.514/1/2009. Casează, în parte, sentința penală atacată, numai

în ceea ce privește încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului Năstase Adrian și cu privire la individualizarea judiciară a pedepselor aplicate inculpaților Jianu Irina Paula, Gasparovici Diana, Popovici Bogdan, Popovici Marina Ioana și Vasile Mihail Cristian și, în rejudecare: I. În baza art.334 Cod procedură penală schimbă încadrarea juridică a faptei reținută în sarcina inculpatului Năstase Adrian din infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.41 al.2 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000 și menține pedeapsa principală de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, b și c Cod penal pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale.

(...) Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale recurate. Respinge, ca nefondat, recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva aceleiași hotărâri. Onorariile apărătorilor desemnați din oficiu pentru recurenții intimați inculpați Năstase Adrian, Jianu Irina Paula, Popovici Bogdan, Popovici Marina Ioana, Vasile Mihail Cristian și recurenta inculpată Gasparovici Diana, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 100 lei, se suportă din fondul Ministerului Justiției. Definitivă.”

După pronunțarea deciziei din recurs, au fost emise mandatele de executare a pedepselor, ceea ce a generat ample dezbateri mediatice.

Discuțiile purtate în cadrul emisiunilor televizate, reținute mai-sus, nu au avut un caracter unitar, fiind exprimate mai multe puncte de vedere pe diverse teme.

În cadrul acestor discuții s-au făcut și afirmații referitoare la justiție în general, iar în special cu privire la cazul Năstase, intens mediatizat.

Pentru a putea aprecia dacă, prin aceste declarații publice, ce culpabilizează întregul corp al judecătorilor și procurorilor care au instrumentat și soluționat dosarul „Trofeul calității” privind pe Năstase Adrian, s-a produs o încălcare a principiului separației și echilibrului puterilor în stat, cu consecința scăderii încrederii cetățenilor în sistemul judiciar și, implicit, a afectării independenței acestora, Plenul apreciază că trebuie să analizeze cadrul legal care definește independența sistemului judiciar și limitele libertății de exprimare.

Astfel, prin articolul 1 pct. (4) din Constituția României, se consacră expres principiul separației puterilor legislativă, executivă și judecătorească.

Potrivit acestui principiu reprezentanților celorlalte puteri - legislativă și executivă - nu le este permisă exprimarea unor opinii cu privire la calitatea actului de justiție și a celor care-l înfăptuiesc.

Potrivit art. 30 alin. 1 și 6 din Constituția României, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile însă, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Într-un stat de drept nimeni și cu atât mai mult, un reprezentant al uneia din celelalte două puteri, nu are dreptul să extrapoleze nemulțumirile referitoare la instrumentarea unei anumite cauze, asupra întregului sistem judiciar. În măsura în care se procedează astfel, persoana care face aceste afirmații aduce inevitabil, atingere principiului constituțional al separației puterilor în stat cu consecința afectării prestigiului justiției și implicit a independenței și reputației magistraților.

Justiția, în statul de drept, este socotită o putere pe lângă celelalte puteri ale statului (art. 21 și art. 124 din Constituția României).

Puterea judecătorească trebuie să fie monolită și independentă. Pentru aceasta este necesar să existe anumite garanții față de celelalte puteri ale statului pentru a se evita politizarea și pentru a crea independența și imparțialitatea magistratului.

O justiție puternică influențează, determină și menține o stare economică sănătoasă, o societate în care ordinea socială se manifestă pe deplin.

Când, din anumite motive, funcția și rolul puterii judecătorești sunt diminuate, statul pierde calitatea de stat de drept cu toate consecințele și implicațiile socio-economice ce decurg din aceasta.

De principiu, dacă separația puterilor în stat nu este bine conturată, atunci realitatea socială este incertă, neclară, iar puterea judecătorească nu mai este putere în stat, ci doar o funcție în stat și separația nu mai este a puterilor ci a funcțiilor în stat.

În raportul Singhvi către Comisia drepturilor omului a ONU din 1987 se precizează că „principiile independenței și imparțialității sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare în orice stat” – (pct. 75).

Pe de altă parte, în „Principiile fundamentale referitoare la independența magistratului”, adoptate la Milano în anul 1985 și confirmate de Adunarea Generală a O.N.U. din același an, rezultă că „independența magistraturii trebuie garantată de către stat și enunțată în Constituție sau altă lege națională, iar toate instituțiile guvernamentale sau altele trebuie să o respecte” (pct.1).

Recomandarea (94) 12 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, adoptată la 13 octombrie 1994, dorind să promoveze independența sistemului judiciar a elaborat mai multe reguli cu valoare de principiu.

Una dintre acestea vizează obligația statelor de a lua toate măsurile necesare pentru a respecta, promova și proteja independența judecătorilor.

Documentul prevede că sensul de „independența judecătorilor” nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime.

Conținutul acestui principiu constă, între altele, și în obligația organelor executivului și legislativului să se abțină de la adoptarea oricăror măsuri care ar putea submina independența judecătorilor. Pe lângă toate acestea, se precizează în document, „că nu ar trebui să fie permis grupurilor de presiune să submineze independența sistemului judiciar”.

Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei și tratamentul delicvenților, adoptată la Congresul VIII al O.N.U. la pct. 4 prevede că „statele veghează ca procurorii să-și îndeplinească atribuțiile profesionale în deplină libertate, fără a face obiectul unor intimidări, hărțuiri, fără a suferi ingerințe nefondate și fără a li se angaja, în mod nejustificat, responsabilitatea civilă, penală sau de altă natură”.

În Recomandarea (2000) 19 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind rolul urmăririi penale în sistemul de justiție penală, adoptată la data de 06 octombrie 2000 la cea de-a 724-a reuniune a delegațiilor miniștrilor, la pct. (11) din capitolul „Relația dintre procurorii publici și puterea executivă și legislativă” se prevede că „statele trebuie să ia măsurile adecvate pentru a asigura că procurorii publici își pot efectua îndatoririle și responsabilitățile profesionale fără intervenție nejustificată sau expunere la responsabilitatea civilă, penală sau de alt tip”.

Potrivit înțelegerii generale a noțiunii, independența este „situația unei persoane care judecă lucrurile și acționează în mod independent, neinfluențată de alții”.

Independența magistraților nu constituie doar o garanție a statului pentru înfăptuirea justiției, ci în egală măsură, un drept și o obligație a magistraților. Independența este privită ca „atribut al funcției, care îi permite judecătorului să acționeze în realizarea actului juridic și, mai ales, să decidă doar în baza legii și a propriei conștiințe, fără nici o subordonare sau influență”.

Astfel cum a fost analizată, prin raportare la factorii de presiune ce o pot influența, independența a fost definită ca fiind capacitatea magistratului de a decide măsuri, conform legii, fără nici o intervenție/influență externe, capacitatea de a conștientiza, precum și capacitatea de a respinge factorii externi ce îi influențează sau creează aparența unei influențe.

Independența nu este o prerogativă sau un privilegiu în propriul interes al judecătorilor, ci în interesul statului de drept și al celor care caută și doresc înfăptuirea justiției. Aceasta îi este conferită magistratului în mod exclusiv pentru protecția drepturilor persoanelor care speră în a li se face dreptate și constă în responsabilitatea judecătorului de a convinge, nu prin forța principiului autorității, ci a argumentelor raționale, temeinice, constituind astfel un mijloc de a asigura și păstra încrederea publicului în sistemul judiciar.

Într-un asemenea context, Plenul apreciază că, prin afirmațiile ce au făcut obiectul analizei, politicienii au depășit limitele admisibile ale discursului public politic. Aceste limite trebuie raportate și la dispozițiile articolului 10 din Convenția europeană a drepturilor omului care consacră libertatea de exprimare.

În discursurile lor, politicienii au insistat, în mod constant, asupra faptului că hotărârea nu se bazează pe probe și că s-a urmărit, cu orice preț, condamnarea fostului premier.

Mai mult, afirmațiile cu caracter general la adresa activității parchetelor și instanțelor, prin care se acreditează ideea că „Parchetul General, DNA și parchetele în general au acționat în mod suspect în cazurile Ridzi și Năstase, că s-ar fi făcut arestări în cazul vameșilor la doar câteva ore după ce președintele României anunțase respectivele arestări”, „că președintele României îl are pe conștiință pe Năstase Adrian și că i-ar fi

băgat la pușcărie pe Dinu Patriciu și Cătălin Voicu fără să știm de ce, iar pe Gigi Becali pentru că a fost victima unui furt” sunt de natură a induce și ideea unei implicări a politicianului în justiție, sugerându-se că justiția, în ansamblul ei, nu e străină de influențele politice.

Totodată, afirmațiile conform cărora hotărârea de condamnare pronunțată în dosarul „Trofeul calității” este dată „fără să existe cel puțin o probă la dosarul cauzei și nu are nici o legătură cu dreptul”, afirmații ce au fost făcute cu ocazia unor emisiuni publice, de către persoane cu notorietate care au pus în mod constant în discuție existența unei implicări a politicianului în justiție, sunt de natură să afecteze imaginea sistemului judiciar.

Astfel, s-a indus ideea că justiția este aservită politic sau, mai mult, controlată politic, și de președintele României, prin afirmațiile făcute în emisiune (Vadim Tudor: „Instanța numită de Băsescu e o instanță politică”, Reporter: „Tot ce ai spus dumneavoastră pleacă de la premisa că Traian Băsescu controlează justiția”, Vadim Tudor: „O terorizează”).

Dreptul la libertatea de exprimare nu este unul absolut, acesta fiind susceptibil de anumite restrângeri în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, cum ar fi autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în afacerea „Braford contra Danemarcei” a decis că „interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior celui de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora”.

În cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei” s-a statuat că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

Deosebit de aspectele menționate în cele ce preced, Plenul consideră că se impune și analiza impactului pe care o are atitudinea avocatului, în calitate de apărător al uneia din părți sau în calitate atât de apărător, cât și de om politic.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 45 din 13 ianuarie 2005, cu modificările ulterioare, „în exercitarea profesiei avocatul este independent și se supune numai legii, statutului profesiei și codului deontologic”.

Referitor la îndatoririle avocatului, în art. 214 alin. 1 din același Statut se arată că „exercițiul liber al profesiei, demnitatea, conștiința, independența, probitatea, umanismul, onoarea, loialitatea, delicatețea, moderația, tactul și sentimentul de confraternitate sunt principii esențiale ale profesiei de avocat și constituie îndatoriri ale acesteia”.

Alineatul 2 stabilește că „avocatul este obligat să respecte aceste principii în activitatea sa profesională, precum și în viața privată”.

Potrivit art. 1.1 din Codul deontologic al Avocaților din Uniunea Europeană, adoptat în 2002 CCBE de Consiliul Barourilor Uniunii Europene, „într-o societate întemeiată pe respect față de justiție, avocatul îndeplinește un rol eminent. Misiunea sa nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii. Într-un Stat de drept, avocatul este indispensabil justiției și justițiabililor și are sarcina de a apăra drepturile și libertățile acestora: el este deopotrivă sfătuitorul și apărătorul clientului său”.

În Codul deontologic se mai arată faptul că „misiunea avocatului impune îndatoriri și obligații multiple, uneori aparent contradictorii, față de: client, tribunale și celelalte autorități în fața cărora avocatul își asistă sau își reprezintă clientul, profesia sa în general și fiecare confrate în particular”.

De asemenea, „profesia de avocat impune astfel de obligații și față de public, pentru care o profesie liberală și independentă, supusă respectării normelor pe care ea și le-a impus, este un mijloc esențial de apărare a drepturilor omului în fața Statului și a altor puteri”.

În raport de aceste reglementări, este evident că avocatul, alături de magistrați și de ceilalți participanți la activitatea de înfăptuire a justiției, este dator să conștientizeze impactul susținerilor sale în plan social, fiind determinantă grija sa de a evita orice distorsionare a adevărului, a situațiilor de fapt ori prezentarea vădit părtinitoare a normelor de drept, fără a avea importanță materia în care acestea sunt aplicabile.

Și aceasta, indiferent că pledoaria sa se produce în fața instanței sau în afara unui cadru oficial, cu ocazia exprimării publice a unor puncte de vedere.

Or, în realizarea acestor îndatoriri este esențială obligația de rezervă de care trebuie să dea dovadă avocatul care, în același timp, îndeplinește și o funcție politică.

Așa fiind, afirmațiile de genul celor analizate se situează în afara normelor de deontologie profesională, aducând mari prejudicii justiției care, în ultimii ani, chiar sub stricta supraveghere impusă de Mecanismul de Cooperare și Verificare, a înregistrat progrese de necontestat, recunoscute inclusiv la nivel european.

Plenul apreciază că acestea sunt motivele pentru care afirmațiile directe, fățișe, cu un pronunțat caracter personal, provenind de la un om politic de profesie avocat sau de la un apărător ales, de natură a convinge publicul că justiția este influențată de factorul politic și că se află în fața unei hotărâri judecătorești fără fundament, fără probe doveditoare, are rolul de a submina autoritatea judecătorească și de a aduce atingere independenței sistemului judiciar.

Având în vedere că pentru a-și îndeplini în mod corespunzător atribuțiile, magistrații au nevoie de încrederea opiniei publice, iar această încredere ar putea fi afectată de afirmațiile bazate pe generalizări pripite care pun la îndoială capacitatea profesională, integritatea și independența magistraților, Plenul apreciază că declarațiile de genul celor analizate sunt de natură a aduce atingere independenței justiției, cu consecința subminării autorității acesteia, inclusiv a sistemului judiciar în ansamblul său.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la dispozițiile art. 133 alin. (1) din Constituția României și la art. 75 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți;

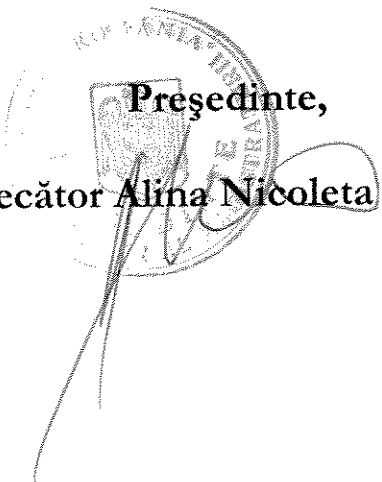
PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Apreciază că declarațiile de genul celor prezentate în raportul Inspecției Judiciare, ca urmare a dezbaterilor din cadrul emisiunilor difuzate de posturile Realitatea TV și România TV în data de 20.06.2012, sunt de natură a aduce atingere independenței justiției, cu consecința subminării autorității acesteia, inclusiv a sistemului judiciar, urmând a fi emis un comunicat de presă de către Biroul de informare publică și relații cu mass-media din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în acest sens.

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției judiciare și Biroului de informare publică și relații cu mass-media.

Dată în București, la data de 10 iulie 2012

Președinte,
Judecător Alina Nicoleta GHICA